

Христос – Бог у очима својих савременика

Време живота и рада Господа Исуса Христа је време најсудбоноснијих догађаја у историји света и нашег спасења. У то време ником није падало на памет да пориче реалност Његовог физичког постојања. За Јевреје је био проблем да ли је Исус из Назарета, за којим иде све више ученика и људи, обећани Месија (Христос), или није. Његове речи и дела, цела Његова личност, освајали су многа срца и, подсећајући на старозаветна пророштва, убеђивали људе да је Он заиста Син Божји, обећани Месија. Први сведок Његовог Божанства био је свети Јован Крститељ, који после чудесних појава приликом Исусовог крштења, сведочи: "И ја сам видио и засвједочио да је он Син Божји" (Јн 1, 34). Галилејски рибар Андрија, брат Симонов, који је први пошао за Исусом, долази брату и саопштава му новост: "Нашли смо Месију, што преведено значи: Христос" (Јн 1, 41). И Симон постаје следбеник Исусов, а затим ватрени ученик, који у име свих апостола исповеда Божанство Христово: "Ти си Христос, син Бога живога" (Мт. 11, 11; уп. Мк. 27, 17; Лк. 9, 20).

Натанаило, "прави Израилџац у коме нема лукавства", чувши од Филипа да је нашао онога "за кога Мојсије у закону писа и пророци", приликом сусрета са Христом исповеда: "Рави, ти си Син Божји, ти си цар Израилев" (Јн 1, 45-49). После чудесног Христовог ходања по мору и Петровог страха, ученици "приступише и поклонише му се говорећи: Ваистину ти си Син Божји" (Мт. 14, 33). Христос је својим чудима потврђивао да је заиста Бог. "Ако не творим дјела Оца својега не вјерујте ми. Ако ли творим, ако мени не вјерујете, дјелима вјерујте, да познате и вјерујете да је Отац у мени и ја у њему" (Јн 10, 37-38). Зато "многи вјероваше у име његово, видећи чудеса његова која чињаше" (Јн 2, 23). Чак и Никодим, један од фарисеја, "дође Исусу ноћу и рече му: "Рави знамо да си учитељ од Бога дошао; јер нико не може ових чудеса творити која ти твориш ако Бог није с њим" (Јн 3, 2). Он остаје верни следбеник Христов све до погребња Христовог (Јн 19, 39). И гонитељи Исусови не крију, већ сведоче да је Он говорио: "Ја сам Син Божји" (Мт. 27, 43). Капетан под крстом, многобожац, задивљен чудесним појавама које су се догодиле приликом Христове смрти, исповеда: "Заиста

човјек овај Син Божји бјеше" (Мк. 15, 39). Треба рећи да не само људи, него чак и зли дуси које је Христос изгонио из бесомучника, исповедају Његово Божанство: "Ти си Христос Син Божји" (Лк. 4, 41; уп. Мк. 3, 11; 5, 7).

И с у с Х р и с т о с о с е б и

А шта о себи и свом Божанству говори сам Господ Исус Христос? Свим својим животом, делима и науком Исус из Назарета је сведочио о свом божанском послању. Он то не крије ни ученицима ни непријатељима (Мт. 26, 63-64; Мк. 14, 61-62). Његова свест о богочовештву нарочито је истакнута у Јеванђељу по Јовану. Свети Јован Богослов је теолошки најдубље понирио у тајну богооваплоћењу и зато је за њега израз "кога Бог посла" (Јн 3, 34; 5, 38), синоним за име Исусово. Богосиновство Исуса Христа основ је Новог Завета, спаситељског дела Христовог, најважнија истина вере, њен камен темељац. Свети Јован Богослов бележи многе Исусове изјаве о Његовом Божанству и божанском послању (Јн 10, 36; 17, 3), о томе да Он испуњава (врши) вољу Бога Оца који Га је послао (4, 34; 5, 24, 36-37, 44, 57; 7, 16, 18, 28, 33; 8, 16, 26, 29) и да је Он заједно са Оцем својим небеским и да не говори ништа од себе, него оно што Му је дао и заповедио Отац (Јн 12, 49). Места која говоре о Исусовом божанском послању и искупитељској мисији има, такође, и код синоптичара (Мк. 1, 38; Лк. 4, 43). Циљ Његовог доласка није да "укине закон или пророке, него да их испуни" (Мт 5, 17), да позове не праведнике на покајање, него грешнике (Мк. 2, 17). Он се понаша као онај који има власт (Мт. 7, 29; Јн 17, 2), који се дистанцира од "света", воли самоћу (Мк. 1, 35; 6, 46; Лк. 5, 16; 6, 12; 11, 1; Јн 17, 16) и чезне за својом небеском отаџбином (Јн 17, 5-26). Зато се Он за време свог земаљског живота покорава вољи свога Оца небеског (Мт. 11, 26), све до смрти (Мк. 14, 36), и то "смрти на крсту" (Фил. 2, 8), само да би испунио све "што је написано" (Лк. 22, 22). Он то не крије, али истиче само онда кад је потребно. У својим проповедима себе назива "свјетлост свијету" (Јн 8, 12), "хљеб живота" (Јн 6, 35), "врата" овцама (Јн 10, 7 и 9), "пастир добри" (Јн 10, 11 и 14), "пут и истина и живот" (Јн